

CONCERT DEL BRUCE A BARCELONA

Per Montse Bonals

Segueixo la corrua de gent. Només fa uns minuts que he sortit de l'Estadi Olímpic, després de tres hores de concert. Al meu voltant, sento idiomes diferents, gent vinguda de moltes parts del món per veure un concert, la maquinària del qual ha començat dos minuts abans de l'hora. Aquesta és l'hora en què he arribat a la meua zona, llavors ha començat de cop el concert. L'E-Street Band comença a tocar, amb el Bruce al capdavant. Al llarg del concert, algunes cançons seran traduïdes al català. El Boss ha triat Barcelona per al primer concert de la gira. La salutació del Boss és: "Hola Barcelona! Hola Catalunya!" Hi ha gent que opina que no li surt de dins, sinó que li han dit que ho digui. Jo em decanto per pensar que li surt de dins. Recordo el primer concert del Boss en directe: es tractava del concert d'Amnistia Internacional al Camp Nou, l'any de les Olimpíades on tocaren a més d'ell Peter Gabriel, Sting i Tracy Chapman. Comença el concert a Barcelona, ciutat la qual puc veure des del meu seient a la llunyania. Ara no plou, però fins fa poc sí que plovia. Així doncs, comença el concert amb tota una declaració d'intencions, la que alguns veuen com una picada d'ull al procés català. Comença, per tant, la bateria de cançons, encapçalada per "No retreat, baby, no surrender". La música com a llenguatge universal, expressa moltes emocions i es generen en mí moments àlgids amb "Born in the USA" quan un grup de noies davant meu, s'aixequen per ballar la cançó que jo ballava en alguns llocs quan era adolescent. "Thunder Road" és un altre moment d'epifania, en aquest cas, més de tipus blues. Per a mí, és un himne cantat i com a espectadora, se'm posa la pell de gallina. "We have one last chance to make it real", diu la cançó. "The Rising", del disc que va publicar després dels atemptats, també serà un moment de clímax. Altres cançons com "Born to Run" sonen de manera perfecta en la nit barcelonina. És una altra declaració d'intencions, com el que diu: "Nobody wins unless everybody wins". Altres cançons que també sonaran seran: "Last man standing", que parla dels seus començaments en una banda, de la qual només en queda ell. Després ve també "I'll see you in my dreams" dedicada a la memòria de Michael Gudinski, que diu en un moment determinat "for death is not the end". Un altre moment de ser plasmat és quan el Boss ens convida a casa la Mary a una festa. La cançó no és un altra que "Mary's place". La cançó té com a tornada "let it rain, let it rain, let it rain" que en aquells dies de sequera importants cobrava rellevància. El Boss fa de tot dalt l'escenari, no es tira per terra però recorre tot l'escenari molt a prop dels fans que fa exactament més de tres hores que són allà, esperant que aparegui el seu ídol. Tres més tres seran un total de sis hores, sense tenir en compte que el dia abans han estat muntades llistes d'espera per poder accedir als llocs més propers al Boss. Des del meu seient de dalt, veig com el Boss es mou per l'escenari i en un moment donat, ell i un guitarra s'apropen els dos al micròfon i s'esdevé un diàleg de guitarres entre ells. Sembla que la cançó s'allarga com un xiclet fins que el propi Boss decideix amb un cop de guitarra la fi de la cançó. Als seus 73 anys, el Boss continua sent pura energia, una veritable explosió. Però, en definitiva, la seva música és inspiradora i manté també un diàleg amb el públic en ocasions. Convida, reiteradament, que la gent tarallegi les seves cançons. Els músics de la E-Street Band que l'acompanyen aquell dia són els següents: Jake Clemons (saxòfon), Nils Lofgren (guitarra), Roy Bittain (pianista), Patti Scialfa (cantant i guitarrista), Garry Tallent (baixista), Steven Van Zandt (productor musical), i Max

Weinberg (bateria). La E-Street Band va ser fundada a New Jersey el 1973 i des de llavors, ha tocat durant més de tres dècades. L'última cançó del concert serà "Letter to you" traduïda al català, una obra que representa la maduresa del músic, molt emotiva. El Boss va començar a tocar en un moment, com diria ell, el qual era un bon moment per estar en una banda de rock. Penso si arribarà un moment en que s'esgargamellarà, però no és així, el Boss té corda per llarg i crec que el tornarem a veure aquí a Barcelona. La corrua de gent no em deixa cap opció i m'apropen al MNAC, d'allà en endavant, el camí és lliure.